

Teken eens je verdriet...

“Teken eens je verdriet voor me,” vraagt de kleine prins zonder schroom
“Mijn verdriet” denk ik, “maar kleine jongen, wat heb ik daar nu aan?”
“Teken eens je verdriet voor me,” dringt de kleine prins verder aan.
“Mijn verdriet tekenen? Maar ik kan helemaal niet tekenen.”

Ik verberg mijn gezicht in mijn handen.
“Hoe ziet je verdriet er eigenlijk uit?” vraagt hij verder met zijn kinderstem.
Dat zet me aan het denken, doet me graven in mezelf.
Zwart, donker, onbestemd, een diepte, een leegte, iets ‘onvatbaars’?

Is het daar wel, of is het alleen maar een illusie?
Is het echt, of enkel een rimpel op de golven van mijn gedachten?
Soms lijkt het groot, soms is het klein.
Soms verdrink ik erin en soms is het enkel stilletjes aanwezig.

“Hoe teken je zoiets?” vraag ik hem. “Hoe geef ik het een vorm?”
“Is dat wel zinvol? Wat heb ik eraan? Ik wil het liever verdringen.”
“Waarom zou je iets verdringen dat van jou is?”
De kleine prins fronsst zijn voorhoofd.
“Als het er echt is, dan moet je het toch kunnen tekenen?”

Ik doe een poging. Eerst zijn het grillige lijnen, met veel strepen zwart.
Ik twijfel of ik het groot of klein wil maken
Ik twijfel of ik het rond of hoekig wil maken
Ik weet met mezelf geen raad. Het potlood blijft haperen, de vorm blijkt niet te vatten.
Te hoekig, te groot, te klein, te zwart, teveel of net te weinig strepen.

De kleine prins schudt onbegrijpend zijn hoofd
“Ken jij je verdriet dan niet? vraagt hij, “Kijk je er nooit naar?”
“Bijna nooit”, zeg ik. “Soms, in het donker, als ik alleen ben.”

Ook dat kan hij niet begrijpen
“Want,” zegt hij, “als je je verdriet niet kent,
hoe kan je dan ooit je geluk herkennen?”

